

få lovforslag. Ved at rejse den her debat ønsker Dansk Folkeparti sat fokus på den danske kirkepolitik, såfremt en sådan overhovedet findes. Egentlig havde jeg hellere set en bred skriftlig redegørelse fra kirkeministeren, som Folketinget så kunne have diskuteret ud fra.

I denne korte begrundelse vil jeg gerne slå fast, at debatten på ingen måde drejer sig om indblanding i præsternes forkyndelsesfrihed, dog med den tilføjelse, at landets præster naturligvis, hvis de går over stregen i deres forkyndelse, må leve med, at befolkningen kan tage til genmæle.

Omkring 86 pct. af den danske befolkning er medlemmer af den danske folkekirke, der i henhold til grundlovens § 4 understøttes af staten. Det betyder efter Dansk Folkepartis opfattelse ikke, at vi i Danmark har en statskirke. Vi betragter det kirkelige liv som noget ganske frit og noget, der foregår meget, meget lokalt.

De gode traditioner, som Danmark i århundredere har haft med at holde kristendommen i hævd, skal vi værne om. Kristendommen har ganske enkelt sat sit præg på danskernes levevis og har været en vejviser for folket både i glæde og i sorg.

Dansk Folkeparti vil ikke fremsætte noget forslag til vedtagelse her i dag, men jeg regner med, at kirkeministeren vil notere sig de signaler, der måtte komme fra Folketingets partier, og i givet fald igangsætte nogle initiativer.

Med denne kortfattede begrundelse er der hermed lagt op til en fordomsfri drøftelse af kirkepolitikken i Danmark.

Fra Dansk Folkepartis side skal debatten også tages som et udtryk for et skulderklap til de mange, der hver på deres post udfører et fremragende stykke arbejde for, at Danmark fortsat er og må forblive et kristent land.

Besvarelse

Kirkeministeren (Margrethe Vestager):

»Kirken skal hver mands hjemhus være«. Sådan formulerede Sjællands første lutherske biskop, Peder Palladius, sit ønske og sin forventning til den danske kirke. Det er altså en formulering, som er næsten 500 år gammel. Men alligevel står de ord for mig som meget præcise og meget rammende for den almindelige danskers ønske og forventning til den danske kirke.

Ordene er også den dag i dag meget præcise og rammende, hvis man skal beskrive den dan-

ske folkekirkes selvforståelse, og derfor er de for mig også en nøgle til at forstå, hvad danske kirkepolitik er og bør være ved begyndelsen af år 2000.

Det kan måske umiddelbart forekomme lidt mærkeligt sådan at karakterisere folkekirken ved ord, som er formuleret for så længe siden. Men der kan vel egentlig heller ikke tænkes noget andet samtale- eller debateme i nutidens Danmarks, der i lige så høj grad som kirken kræver, at samtalen eller debatten føres med en bevidsthed om de forudsætninger, som har deres udspring for mange hundrede år siden.

Det er f.eks. kun muligt at tale om kirken og dens aktuelle situation, hvis man husker på, at kernen i kirkens liv er et næsten 2.000 år gammelt krav om, at evangeliet skal forkyndes for hele folket, at kirken jo faktisk slog rod i Danmark allerede for 1.100-1.200 år siden, og at kirkens liv de fleste steder i Danmark udfoldes i huse, som er bygget for 600-800 år siden, og som er omgivet af de kirkegårde, hvor slægtled efter slægtled er blevet begravet.

Kirkens evigtgyldige budskab og kirkens tilstedeværelse i Danmark gennem de mange århundredere har gjort kristendommen og kirken til selvfølgelig dele af den danske identitet. Derfor blev danskerne også ved med at være medlemmer af folkekirken, da det for godt 150 år siden blev en frivillig sag, og derfor er det fortsat et meget stort flertal af alle, der bor i Danmark, som føler, at kirken også er deres hjemhus, og som ønsker at høre til den.

Da et af emnerne i dagens forespørgsel er udviklingen af folkekirkens medlemstal, er det egentlig meget glædeligt at kunne konstatere, at trods 150 års frivillighed i forhold til medlemskab af folkekirken, til trods for årtiers tendens til sekularisering og til trods for utallige spådomme i årenes løb om folkekirkens snarlige død, så er det fortsat godt 85 pct. af alle indbyggere i Danmark, som er medlemmer af folkekirken, og hvis man udelukkende måler medlemskabsprocenten blandt den del af befolkningen, som er danske statsborgere, så er den oven i købet 89 pct. Udviklingen i medlemstallet giver altså ikke nogen grund til at hejse et faresignal.

Ordene om, at kirken skal være hver mands hjemhus, kan som nævnt også bruges til at beskrive den danske kirkes selvforståelse. En og anden kunne måske fristes til at tro, at det er noget, som kirken ønsker for at bevare sin position som den næsten altdominerende religiøse